

Yalanım Varsa Kalemim Çarpılsın

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 31 Ocak 2019

“Hepimiz her gece uykuya dalarken ya da anestezi altında bilincimizi kaybederken ölümü tadarız. Yunan sözcük dağarcığında ölüm ve uyku yani Thanatos ve Hypnos ikiz kardeştir. Milan Kundera'nın da dediği üzere ölümü bizler çok önceden tatmışızdır. Çoğu insanı ölüm konusunda dehşete düşüren şey geleceğin kaybı değil, geçmişin kaybıdır. Aslında unutma davranışı hayatın içinde her zaman var olan bir ölüm biçimidir.

Çoğu insan için ölüm anksiyetesi açık, kolayca tanınabilir ama stres yaratan bir durumdur. Bununla birlikte diğer insanlar için ölüm korkusu gizli ve örtülüdür, başka semptomların ardına gizlenir ve yalnızca keşif, hatta kazı işlemiyle tanımlanır.”(Irvin D. Yalom)

Öğretiyi sonlandırmak gerekebilir mesela ya da öğün arası üç beş hikâye devirmek... şişenin dibi göründü mü de tırsıp kaçanlara bir somun ekmek ikram etmek gerekebilir mesela.

Bir içimlik kadehin içinde kalan son su damlasını dahi aratabiliriz arsızca sonra da kopyala-yapıştır denen metruk sancıyı bilfiil sunarız; yargısı kayıp düşlerdeki o çekinceyi somut bir veri haline getirip tüyeriz.

Rezil benliğime şöyle bir b/akıp artık hangi akıl haritasını karalayacağımı unuttum bir de sevilmeyi talep filan etmediğim adamların doğasındaki kuruntuyu uğurlamak adına aynadaki tüm üşengeç görüntüyü sonsuza uğurladım.

Akıl iklimlerinde bir neşriyat benzeri içinde bulunduğumuz düzenek ve akıl ehli düşler somurtuk karelerde nöbete duruyor.

Kolluk kuvvetlerine minnettarım içimdeki duraksamayı sonsuza uğurladığı için yoksa mehter marşına kıyıp yeni baştan yazacaktım kurtuluş marşımı.

Edimler pek bir titrek ve akıl hocam olmadığı için aklımın direksiyonunu illa ki başka bir yöne kırıyorum.

Ahkâm mağduru bir düş'ün tesellisinde aralık bırakıyorum yüreğimin penceresini.

Somurtuk bir ilah gibi yüreğimi gagalayan kuş sürüsü: ürkek günlerimi hala terk etmedim lakin ürkmeyen sevmenin garantisini verip iyice ahkâm da keserim: ne için mi?

Elbette somut bir izlek olmadığı için ya da akıl panayırında bilfiil gözetlenmediğim için.

Hadi, kıyın ne olur: kıyımlarda kıyama durmak nedir, öğrendim sayenizde.

Hafif meşrep kadınlardan haz etmedim oldum olası ve külçe vücutlarında bir selülit mağduru yağlanma olmayı reddediyorum.

Bol bol spor yapmanın faydası bu olsa gerek ve gevrek gevrek gülen ölü komşunun deli fişek ruhuna taziye filan da sunmuyorum. Kaç kez öldüm de kim geldi baş sağlığına?

Başım sağ.

Sağdan sola döndürüyorum başımın eklem yerlerinde börtü böcek âlem yaparken biliyorum ki kabir azabına en çok ben müsaidim.

Olup olmadık zamanlarda gök gürültüsüne benzer sesler duyuyorum ve marazi aklın hikmetine sorgu sual getirmiyorum ne de olsa donanımlıyım acılara ve yekten düşünüp düşük yapıyor yüreğimin hezeyanları.

Dönüp dönüp başa yeniden kurguluyorum hezeyanlarımı.

Vahim belki ya da değil.

Muhatabım olan hiç kimsenin herkesiyim ve kalemin gövdesindeki o deliğe pamuk tıkıyorum ki; durduk yerde hezimete uğramasın duydukları hem belli mi olur; yazdıklarım yine çamura düşer.

Olsun: güneş balçıkla sıvanmaz ama ben kolaylıkla çamurun dibine atarım ansızın yazdığım da değil üstelik hatta ve hatta hüviyetimi ortadan ikiye yırtar yeni bir kimlik edinirim elbette volta atışlarım sonlanıp da yeniden güneş yüzü gördüğümde.

Tüm düzenli ve düzensiz bunalımlarımı tehir ettim bu gün sırf kendimi kendimle gölgelemek adına Yalom'un ofisine düştü yolum.

Yarı zamanlı çalışan bir ruh hekimi ve beylik sendromlarımı ona sunup da...

Vakti yokmuş adamın. Olsun.

Ölüm anksiyetime ben sahip çıkarım bir de pay ettiğim sanal tanrım: sonrasını da iyi kötü götürürüm hani ne zamanki ölümü düşlesem zaten çatı katında ruhumun hep iri sıçanlar kemiriyor kalemin ucunu ve yeniden açıyorum ucunu Allah'tan uçkuruna düşkün yenik bir kalem değil benimki: garibim sahibine

çekmiş ve sessizce sevip sessizce sevişip sessizce ağlıyoruz.

Tininde de teninde ayrımcılık yok yazdıklarımın ötesinde yaşadığım düzlemde kaç boyutlu olmam gerektiğini güncelliyorum.

Günlerdir oynadığım rolüme belli ki iyi çalışmışım.

Zeminde kayıp düşsem de belimden asılıyım Tanrının iplerine ve sağdıcım her kelamı hecelere bölüp ketçapla tatlandırıp imge arası yapıyorum.

Yediklerimi hazmetmek için kurşun döktürüyorum: vallahi işe yarıyor, sevgili okuyucu: bak, hala yazmanın keyfini sürüyorum.

Sürrealist imgeler dediğin ne ki? Hem ayrıcalıklı olanlar da volta atarken gül döktüğüm yollarda peyda olan o hayal kırıklığına verdiğim randevuyu asla geciktirmiyorum.

Mezar taşında yorgun bir tarih yazılı sanırım uyku arası aldığım o bol miktarda sakinleştiriciye borçluyum huzurumu: yalanım varsa kalemim çarpılsın ve bol miktarda endorfin salgıladığımın da farkındayım:

Yaşasın anksiyete!

Yaşasın spor!

Yaşasın uygun adımlarla yürüyüş!

Ses efektlerine da hayranım insanların: bol kepçe alay dağıtıyorlar asla bakmadıkları aynada artık neyi görmüyorlarsa bol bol pazara çıkıyor ipliği kelimelerimin.

Handikap kimine göre!

Ne gam, sevgili sakinleştirici:

Aklın yolu mademki bir benimki neden örtüşmez ki herkesinki ile?

Dedim ya: herkesin hiç kimsesiyim yoksa tam tersi miydi?

Yokuş yukarı sürdüğüm kondisyon bisikletimin de bol bol yağlanması gerekir ama illa ki zeytinyağı ile sonra da kekik döküp üstüne, atacağım terimi.

İllet ve şirret minyatür gizemim!

Akla zarar her biri sonramla iştiğal hala tırtıklıyorlar mazimi ve kocaman bir çatalla en lezzetli yanını yiyorum acılarımın varsa yoksa yarı yolda bırakılmışlığın hezimetini.

Kurguladığım o kadar çok hikâye var ki çeyiz sandığımda lakin ölümüne sevdalıyım ben üstelik gayya kuyusundaki esaretimi de sonlandırıp aşka düştüğüm ilk gün nasıl da elektrik almıştım.

Zaman aşımına uğramayan bir aşk benimki ve tüm hüznüyle tüm neşesiyle gerginliğimi sonlandırdığım.

Karakter analizi yapmak isteyen buyursun ve sonlansın tüm endişelerim.

Zamana bıraktım, desem yalan olur hele ki zaman aleyhimde işlerken.

G/ördüğüm kadar mutluyum ve görmediklerimi havale ettiğim Tanrıma şükürler olsun ki; hala muzip yanımla haşır neşirim.

Eh, ne de olsa; beni öldürmeyen her şey daha bir güçlü kılıyor yoksa ben demedim mi?

Toprağı bol olsun Nietzsche'nin bir de yazılmaya aday ne varsa kapıdan kovup da bacadan sarkan ve evet, benim için yazdığım her gün bayram.

Azat edildiğim o güne şükürler olsun ve zincirimi kırıp da hayatı kucaklamışken yeniden...

Sevgiler.